

menes Værdi paa, men jeg maa paa den anden Side fremhæve, at man ikke bør overvurdere Betydningen deraf. Hvad det væsentligst kommer an paa, er dog, som af en æret Landstingsmand (W. Petersen) anført, Taxationsmændenes samvittighedsfulde Angivelse af Eiendommenes Værdi i Handel og Wandel. Det er bekendt nok, hvorledes man kan benytte de fleste Arter af Dplysninger til ved Hjælp af dem at faae sat reent fingerede Værdier paa Eiendomme. Saadanne Dplysninger, som f. Ex. hvor mange Fuld der kan avles paa en Mark osv., berøve paa et reent Skjøn, og, ere Taxationsmændene ikke samvittighedsfulde, er det dem magtpaaliggende at skrue en Eiendoms Værdi op, ville de kunne benytte deslige Dplysninger til at give et urigtigt Billede, af Eiendommens virkelige Tilstand. Jeg troer derfor, at man ikke bør lægge for megen Betydning i de omtalte Instructioner. Dertil kommer, at de efter min Mening bør være foranderlige eller perfectible. Man maa fra Tid til anden kunde søie nye Momenter eller Dplysninger til, som Erfaringen har vist, at man trænger til at faae fremskaffede ved Bedømmelsen af den Slags Eiendommens Værdi. En af de ærede Talere, som have fremhævet dette Punkt, har henvist til, at Forordningen af 7de Juni 1827 indeholdt de Instructioner, som man dengang vilde give. Det forekommer mig nu vel, at de Bestemmelser, der i den Retning findes i Forordningen af 1827, ikke trænge til yderligere at fremhæves. Skulde man imidlertid mene, at der endnu er Trang til at optage ganske faa og kortsattede Bestemmelser som dem, der i den Retning findes i den nævnte Forordning, i den foreslaaede nye Lov og ikke at overlade til Administrationen at indskræpe, hvad der i saa Henseende behøves, kan der dog fra min Side Intet være til Hinder derfor. Hvad jeg har tænkt mig som Gjenstand for de i § 6 omtalte Instructioner, egner sig derimod, som sagt, ikke til Optagelse i den nye Lov.

Den ærede første Taler (Dirif) oplastede et Spørgsmaal om det Tab, som den foreslaaede Lovs Gjennemførelse vilde medføre for Stats-

kasfen. Jeg maa tilstaae, at dette Spørgsmaal ikke har været Gjenstand for nærmere Overveielse fra min Side. Jeg troer imidlertid, forsaavidt jeg overhovedet kan danne mig et Skjøn derover, at Tabet vil blive noget mindre, end han paaregnete, navnlig naar man tager Hensyn til, hvad jeg før anførte om, at Taxationsforretningernes Antal dog i alle Tilfælde vil blive betydeligt formindsket. Men dernæst forekommer det mig, at, om der end muligt skulde følge et Tab i Sportelintraderne af de foreslaaede Bestemmelser, saa maa dette dog være et underordnet Hensyn ligesoverfor det Formaal, der tilsigtes naaet ved Lovudkastet.

Hvad angaaer de Utringer, der ere faldne med Hensyn til de enkelte Paragrapher i Lovudkastet, skal jeg bemærke Følgende. Meningen af § 2 har ganske vist været den, som en æret Taler (Nielsen) formodede, at den udnævrende communale Autoritet selv skulde bestemme Antallet af Taxationsmænd indenfor de i Paragraphen fastsatte Grændser. Eden, der skulde aflægges efter Lovudkastets § 4, har jeg ogsaa tænkt mig aflagt skriftligt til den udnævrende Autoritet. — Med Hensyn til § 8 er der gjort en Bemærkning, som jeg i visse Maader kan tiltræde, nemlig den, at det ikke er hensigtsmæssigt eller stemmende med Sagens Natur, at Requirenten af Taxationsforretningen opgiver, hvor Meget han vil have tillaaens, idet der deri kunde synes at ligge et Vink eller en Antydning for Taxationsmændene. Det ligger jo imidlertid, efter hele Lovudkastets Bygning, i Sagens Natur, at der maa have Dplysning, om Laanet skal være paa over 2000 Rd. eller ikke, for at det kan vides, om Formanden skal være med ved Taxationen eller ikke. Hvis Dplysningen kun kommer til at gaae ind derpaa, antager jeg, at den mindre betydende Betænelighed med Hensyn til dette Punkt vil falde bort. — Om den Tidsfrist, som i § 8 er foreskrevet for Berammelsen af Taxationsforretningen, er for kort eller ikke, skal jeg ganske henstille til nærmere Overveielse; jeg har meent, at det Fornødne nok vilde kunne